

ÚGY tettem, mintha a doboz nehezebb lett volna, mint valójában. Behajlítottam a térdem, megragadtam a két szélét, aztán nagy nyögéssel felemeltem, úgy vánszorogtam föl vele az első lépcsőfordulóig.

Anyánál mindig bejön ez a színjáték. Most is elégedetten bólintott, majd kisietett a költöztető teherautóhoz egy újabb dobozért.

– Nagyi! – kiabáltam, ahogy láttam, hogy a hármasszámú apartman ajtaja megint bezáródott. – Nyitva tudnád tartani az ajtót?

Nagyanyám elméje többnyire élesen vág, akár egy shuriken, de ma mintha megbokrosodott volna, és minden behozott láda után gondosan bezárta az ajtót, ami kezdett piszok fárasztó lenni.

– Nagyi! – kiáltottam megint, de semmi válasz.

Az ajtó zárva maradt.

Ahogy elértem a lépcsőfordulót, eljátszottam a gondolattal, hogy sokkal könnyebbé teszem a magam számára ezt a pakolászást. Mondjuk, ha a bejárati ajtót a falhoz hálóznám...

De jó is lenne, ha most azonnal Pókember lehetnék!

Aztán nagyot sóhajtottam, és a biztonságos utat választottam. Letettem a ládát a folyosó nyikorgó padlójára, és úgy nyitottam be, mint egy átlagos srác.

Mint Miles.

Az apartmanban frissen főzött kávé illata fogadott, meg olyan bútorok szaga, amik nálam is idősebbek lehettek. A dobozt óvatosan a konyhapultra tettem, a kávéskanna mellé.

Idebent elég hideg volt, úgyhogy azonnal zsebre is vágtam a kezem. A New York-iak általában az első csípős őszi hajnal után jól felcsavarják a fűtést, ellenben az én nagyim... na, ő aztán nem! December elsejéig semmiképp. Véleménye szerint ugyanis ez kicsit olyan lenne, mint Hálaadás előtt kirakni a boltok kirakatába a karácsonyi dekorációt. Tiszteletlen a dolgok rendjével szemben.

A legtöbb falon kép lógott. Az édesanyám az érettségizők talárjában és kalapjában. Csupa mosoly. Az édesanyám és én az ölében, mint kisbaba. Még szélesebb mosoly.

Az anyám és az apám az esküvőjük napján.

Egy pillanatra elszorult a torkom, és a fotó felé biccen tettem.

– Most már ő is itt van, apa – suttoztam. – Most már mindketten jó kezekben vagyunk.

– Te vagy az, Miles?

Reked, idős hang volt, amit papucsba bújtatott láb csoszogása követett.

– Ez az utolsó doboz? – kérdezte a nagymamám, ahogy beballagott a konyhába, és összeöleleztünk.

– Már csak egy maradt, azt anya hozza mindjárt – mosolyogtam rá. – És onnantól kezdve hivatalosan is beköltözöttnek vagyunk tekinthetők!

A nagyfi közben már neki is látott kipakolni egy sor fazekat meg lábast a sütő alatti rekeszből.

– Hová is tettem...

– Ööö... segítsek? – kérdeztem, bár fogalmam sem volt, mit keres.

– Nem – legyintett. – És lehet, hogy a hátam már nem az igazi, de egy jó kis *tostonest* még most is csukott szemmel és fél kézzel összeütök! A te hátadat a dobozok kipakolásához használnám szívesebben... úgy tudnál a legtöbbet segíteni.

Azzal egy irdatlan serpenyőt szorongatva egyenesedett föl, s ahogy rám nézett, egy pillanatra elfelhősödött a tekintete.

– Tudod, hogy mennyire hasonlítasz apádra? – a mosolya szomorú volt, mégis olyan barátságos, hogy attól még ebben a lakásnak csúfolt jégszekrényben is érezhetően melegebb lett. – A szemeid... és a szíved.

Azzal finoman megkocogtatta a mellkasom.

Mióta apa meghalt, az emberek egyfolytában hozzá hasonlítanak. És mivel az efféle dolgokra sohasem tudtam mit felelni, hát csak sután bólintottam.

Pont úgy nézel ki, mint ő.

*Ahogy a hangod mélyül, egyre jobban hasonlít apádéra!
Egy pillanatig meg mertem volna rá esküdni, hogy apádat látom!*

Az esküvői fotójukon apa sapkát és egyenruhát viselt. És bár igyekezett nagyon komolynak tűnni, látszott rajta, hogy milyen büszke. És boldog. Mindketten boldognak tűntek.

– Hát jó – botorkált be anya egy ládával birkózva a lakásba, én pedig már futottam is, hogy segítsek neki –, ez az utolsó. Ki kér pizzát?

– Már nekiláttam tostonest készíteni, Rio! – kiabált ki nagyi a konyhából.

– Nem baj, mama, Miles majd annak is szorít egy kis helyet.

Egy *kis* helyet? A gyomrom máris úgy ordított, mint ha napok óta nem ettem volna semmit. Kérem, szánja meg valaki ezt a szegény, éhező tinédzsert, akinél már a pizza gondolatára is beindul a nyálelválasztás!

– A tostones is jól hangzik, nagyi! – biztosítottam róla.
– Ígérem, hogy mindent megeszek!

– Tudom, mennyire imádod a pizzát – sóhajtott föl a nagyanyám, és egy konyharuhába törölte a kezét. – És lefogadom, hogy hiányzik is a jóféle brooklyni gyorskaja, de ne aggódj, Harlemben is akad ilyesmi! Ha pizza, hát legyen pizza. Rio, Alessandrótól rendelj, a Harmadik Utcáról!

Azzal kivett három jókora pizangot egy tálból, egy hámozókést a késtartóból, és mindezt elém halmozta a konyhapultra.

– Ki mit kér? – kérdezte anya.

– Pepperónis-olivás pizzát! – vágtam rá azonnal.

A pizzától valahogy mindig kisgyereknek éreztem magam. Mikor brutál napom volt a suliban, vagy neki az őrön, apa mindig pepperónis-olivásat hozott Nonnától.

Mivel a költözéstől mindannyiunknak brutál napja volt, a pizza nagyon is helyénvalónak tűnt, és szerintem ezzel anya is így volt.

Aztán eszembe jutott valami, s a nagyihoz fordultam, aki lassan végzett a hámozással.

– Hol van Ganke? Nem azt mondta, hogy már egy órával ezelőtt itt lesz?

– Biztos vagyok benne, hogy hamarosan megjön – dünnyögte nagyanyám, miközben úgy rendezte el a tálból a szalonnacsíkokat, mintha virágszirmok lennének.

Valóban, mintha végszóra történe, kopogtattak, s mivel anya telefonált, én lestem ki az ajtó kukucskálóján. A túloldalon Ganke állt, kezében egy jól megtömött műanyag bevásárlószatyorral.

– Mi a jelszó? – kérdeztem.

– Hoztam Fizzit – dörmögte.

– Na, ne! *Fizzit*? Hol lehet olyasmit Brooklynon kívül kapni? És amúgy is, nincs egy kicsit hideg mindenféle szénsavas italokhoz?

Azzal beengedtem.

– Tudod, ismerek valakit, aki ismer valakit... – magyarázta, miközben a nagyinak egy cseresznyekonzervet nyújtott át, nekem pedig egy üveg narancskrém. – A Fizzihez pedig sohasem lehet túl hideg.

– Köszí – dünnyögtem, és ez egyszer tényleg így is gondoltam.

Gankénak nem lett volna muszáj segítenie a költözködésben, különösen nem Harlemben... bár az igaz, hogy nem is ért ide addig, míg be nem hoztuk a dobozokat.

– Szóra sem érdemes – legyintett, majd felmászott a konyhapult mellett álló bárszékek egyikére. – És mivel egy kicsit elkéstem, később majd segítetek kipakolni a dobozokból. Itt van az is, amit a szobánkba viszel?

A *szobánk* alatt a kollégiumi szállásunkat értette, mert-hogy mindketten a Brooklyn Visions Academyre jártunk, s mivel most már Harlemben lett az állandó lakcímem, végre eljött az a pillanat, hogy állandó kollégiumi szállást kell igényeljek.

És ugyan ki lenne klasszabb lakótárs, mint Ganke? Magának való, rendszerint zenét hallgat és képregényt olvas, vagy a telefonján játszik valami játékot... szóval nem sok vizet zavar.

– Ja, két doboz is van – bólintottam. – Mindkettő édesanyám szobájában.

Az egyes számú dobozban volt a zsír új és menő, szürke ágyneműm, ami anya szerint minden kiegészítőhöz

és iskolai egyenruhához passzolt. No meg a fürdőszobai holmik, a hajzselé, a képregényeim... szóval a túlélőcucc. A kettes számúban pedig a ruhák, és az iskolai uniformisom, ami anya szerint tökéletesen ment az ágyneműm színéhez.

Vajon van még olyan ember, aki az iskolai egyenruhája színéhez választ ágyneműt?

Már a kockákon kívül.

Szóval a kettes dobozban voltak a ruháim. Úgy értem, Miles ruhái. A Pókember-göncöm – a kezeslábas, a hálövető meg a maszk – az iskolatáskámban lapult, biztonságban. Az egyetlen olyan helyen, ahová anya csak akkor nézett be, ha erre külön megkérem. Ez kettőnk közt amolyan megállapodás volt. Én se néztem bele a retiküljébe.

– Rendben – jött ki anya a szobájából. – A pizza úgy húsz percen belül itt lesz. Ganke, mindkettőnknek Hawaiiit rendeltem, mert ebben a hordában mi vagyunk az egyedüli civilizált emberek, akik igenis *szeretik* az ananászt a pizzán.

Nagyi és én savanyú pillantást váltottunk. A magam részéről előbb ettem volna banános-fogkrémes pizzát, mint hogy ananással tegyem tönkre.

– Anya és Miles, ti pepperónis-olivás pizzát kaptok.

– Köszönöm, Mrs. Morales – vágta rá Ganke azon a tiszta, kicsit éneklő hangon, amit csak és kizárólag anyával szemben szokott használni.

Aztán, mikor látta, hogy a szemem forgatom, elvigyoro-
dott, és a kabátzsebébe nyúlt.

– Neked hoztam még valami mást is, Miles. Nézd csak,
mit újíttam a Brooklyn Visions legújabb egyenruha-di-
vatkatalógusából!

Ahogy kihajtogattam az apró, szürke szövetdarabot,
a sarkában ott virított az ismerős logó.

– *Két* egyensapka? De... hogyan...

– Mondtam már – tette föl az egyiket ünnepélyes vi-
gyorral Ganke. – Ismerek valakit, aki...

– Ja – vigyorogtam vissza, és egy szavát sem hittem.

– Oké, a sulis weblapjáról rendeltem meg, abban a
pillanatban, ahogy az új sapkát piacra dobták... igaz,
egy olyan applikáció segítségével, amit sohasem fognak
tudni...

– Úgy tudtam! – csaptam le azonnal.

– Rendben, de most jóra használtam a szupererőmet,
nem igaz? És most már mindketten a Brooklyn Visions
limitált példányszámban előállított, csúcsszuper, extrame-
nő, téli kötött sapkáinak tulajdonosai vagyunk! Amúgy
pedig szívesen.

– Nem is olyan rossz ötlet ez, tekintve, hogy idén ki-
csit korán köszöntött be a tél – szólt oda nagyfi, aki fél
füllel azért főzés közben is odafigyelt a beszélgetésre.

A konyhát sült szalonna illata lengte be, s ahogy egy
olajcsepp kicsapott a serpenyőből – nem mintha eltalál-
hatott volna ekkora távolságból, épp csak az én irányom-

ba fröccsent –, a pókösztönöm megbizsergette a gerincemet.

– De azért ne felejtsd el ráírni a neved a címkére, hogy ne veszítsd el, és máséval se lehessen összekeverni! – jegyezte meg anya.

– Jó, persze – bólogattam, pedig tudtam, hogy kizárt dolog, hogy ráírjam a nevem.

Ha elvesztem, a satyesznak úgyis annyi. Mert az nem valószínű, hogy valami jótét lélek egyszer csak betámad, hogy hé, haver, ez nem a te sapkád véletlen? Csak, mert rajta a neved, és gondoltam, visszahozom. És ha valaki összecseréli a sapkáját az enyémmel, akkor pepitában ugyanez a szitu. Amúgy pedig megmondjam, hogy kik írják rá a nevüket minden holmijukra?

A kockák.

A legtöbb ruhán ma már nincs is ilyen kis címke, vagy ha van, azt nem fogja meg a golyóstoll. Cserébe nem dörzsöli ki az ember nyakát.

– De ugye valójában nem fogod? – súgta oda Ganke.

– Úgy nézek ki, mint egy harmadikos? – vigyorogtam.

Szóval nem írtam bele a nevem a sapkámba, de egy szelfi erejéig azért a fejembe nyomtam. Pózoltunk egy kicsit Gankével, aztán már mehetett is a kép a netre. Mert hát mi értelme van menő cuccokat szerezni és viselni, ha az ember nem posztolhatja ki valahová?

Aztán végre megjött a pizza, a nagyfi tostonesei is elkészültek, mindenki keresett valami ülőalkalmatosságot, és egy darabig csak ettünk.

Végül az a pillanat is eljött, mikor már degeszre tömtük magunkat, az ablakból nyíló kilátás – szomszédos ház sárgán világító ablakokkal – kábé semennyire sem volt érdekes, a TV még kevésbé, és akkor nagyot sóhajtottam, mert rám tört az a valami, ami elől nem volt már hová rejtőznöm.

Nem hazudok, ez az új hely nagyon király volt. Tágas, a bútorok tiszták és kényelmesek – ebben az ágyban semmi perc alatt el lehet aludni –, az egész helyet finom pizza illata lengte be, és mivel úgy volt, hogy a nagymamámmal fogunk lakni, az unalom kizárt. Anya és én soha többé nem kell majd magányosnak érezzük magunkat.

És én mégis magányosnak éreztem magam. És akárhányszor csak eszembe jut az, amit magam mögött hagytam, még jobban fáj valami... idebent. Mert lehetett akármilyen finom Alessandro pizzája, még ennyi idő után is simán lemondtam volna róla egész életemre, ha apa egyszer csak besétál az ajtón pár fánkkal, és megkérdezi, milyen volt a napom.

Vagy az is elég lenne, ha csak tudom, hogy itthon van.

Azaz, hogy... szóval szép is, meg jó is volt itt, de... nem ez volt az otthonom.

Anya tutira észrevette, hogy lementem alfába, mert csöndben nekiállt eltakarítani a vacsora maradványait. Nagyi akkorát ásított, hogy belereccsent az állkapcsa, Ganke meg óvatosan, nehogy valaki meglássa, becsatlotta a nadrágszíját, amit a vacsora végére kénytelen volt kiengedni.

– Ideje lesz indulnom, ha tíz előtt vissza akarok érni a koleszba – dünnyögte. – Akkor kezd az éjszakai portás, és az a fickó úgy néz ki, mint akivel semmi jó nem történt, mióta a Medvék megnyerték a Szuperkupát.

– A Medvék azóta nem nyerték meg a Szuperkupát, hogy én ellovagoltam Memphisbe – csóválta meg a fejét a nagyi.

– Hogy *mit* csináltál? – szaladt föl anya szemöldöke.
– Most komolyan?

– Rio az édesapjától örökölte a hiszékenységét – somolygott a nagyi, és ránk kacsintott.

– Én ezt inkább *hitnek* nevezném! – fortyant föl anya.
– Meg *bizalomnak*!

– Hagyjuk a nagy szavakat, kicsim! – legyintett a nagyi. – Inkább segíts összenyomorgatni ezeket a pizzás dobozokat!

– Szívesen maradnék, hogy segítsek – oldalazott az ajtó felé a hátizsákját igazgató cimborám –, de most már tényleg mennem kell. Akarod, hogy valamelyik dobozt elvigyem magammal a koleszba, Miles?

– Egy ekkora költöztető dobozt akarsz magaddal vinni a metrón? – kérdezte anya. – Szerinted ez biztonságos? És ha valaki épp ettől kap kedvet, hogy kiraboljon?

– Mrs. Morales – Ganke azt az akcentusát használta, amiről valószínűleg azt hitte, hogy brit, menő és egy kicsit még szexi is –, ennél rosszabb időben és veszedelmesebb körülmények közt is juttattam már célba csomagot. Úgy vélem, ezzel is elboldogulok.

– Jól van már, PofaSir, hozom a ruhás dobozom! – tápázkodtam föl nagy kelletlenül.

– Ennél furcsább módon még sohasem mondtak köszönetet lovagiasságért, de legyen, elfogadom! – vigyorgott Ganke, miközben bebotorkáltam anya szobájába a dobozoméért.

Aztán odabent megtorpantam egy pillanatra, mert... szóval itt volt anya minden bútora, az ágya, a szekrénye, a ruhákkal teli dobozai, épp csak... ez nem az ő szobája volt. Mert az ő szobájában volt egy titokzatos folt az ablak alatt, a szekrény melletti radiátoron pár halvány rozsdafolt, az ablakából pedig pont egy nagy fára lehetett látni, aminek az ágai folyton az üveget kaparászták, mert a városgazdálkodás egy versenycsiga sebességével szokta megnyesni a fákat.

Aztán nagyot sóhajtottam, mert tudtam, tökmindegy, hogy mennyit lelkizek ezen az egészen, akkor is ez a hely az új otthonunk. Mikor azt mondom majd Gankénak, hogy hazamegyek, akkor ezt a helyet értem alatta. Szó-

val jobb lesz, ha tényleg elkezdem magam hozzászoktatni a gondolathoz.

A doboz anya szekrénye mellett volt, és a súlya alapján Gankénak sem kell megszakadnia majd tőle. Aki a nagy mehetnékjében momentán a nappali ajtófélfájának támaszkodva tévézett.

– Itt a doboz, hombre. És kösz, ezzel most tényleg segítesz.

– No problemo – vigyorgott, de aztán, ahogy megemelte, a mosolya már nem volt őszinte.

A magam részéről legszívesebben megállítottam volna az időt, felkapom a dobozt, áthálóhintázok a városon, és meg sem állok Brooklynig. Max. fél óra alatt ott lehetnék.

Ehelyett a cimborámnak kell lecipelnie egy csomó lépcsőn, aztán átmétrózni vele a fél világon, majd bevonzolni a koleszba... de hát éppen ez az, amiről Peter azt mondta, hogy néha piszok nehéz titokban tartani egy titkos személyazonosságot.

Úgyhogy kénytelen voltam némán figyelni, ahogy Ganke leegyensúlyozik a dobozzal a lépcsőn, és elindul Brooklyn felé, amit még tegnap is *otthonnak* hívtam.

– Viszlát holnap! – kiáltottam utána.

– Ja, holnap! – jött a fojtott hangú válasz a doboz túloldaláról.

Ahogy bezártam az ajtót, és megfordultam, láttam, hogy anya és a nagyfi is engem néznek.

Nem szeretem, mikor így néznek. Mikor legutóbb így néztek, azzal folytatták, hogy apa meghalt, és terapeutához kellene menjek, hogy segítsen feldolgozni a traumát. Úgyhogy már előre húztam a nyakam, hogy most mi lesz. Persze ettől még igyekeztem lazán viselkedni, és úgy tenni, mint akit kicsit sem zavar, hogy a felmenő két nemzedék épp merőn bámulja.

– No, mi a helyzet? – kérdeztem végül, mikor már nem bírtam a nagy csöndet. – Miért néztek így?

– Hogyan? – lépett oda anya, és megsimogatta az arcom. – Mert én például úgy nézek rád, mint a fiamra, akit szeretek.

Aztán megölelt, és homlokon csókolt. Persze tudtam én, hogy ennél jóval többről van szó.

– A mamával arról beszélgettünk – kezdte, s látványosan úgy forgatta a szemét, mintha neki valójában semmi köze nem lenne a dologhoz –, lehet, hogy jót tenné neked, ha levegőznél egy kicsit. Nincs még olyan sötét, hogy ne tudnád fölfedezni egy kicsit a környéket. Csak maradj öt háztömbnyi távolságon belül, húzd a fejedbe a csuklyád, legyen nálad telefon, lehetőleg a zsebedben, a kezdeddel együtt... és egy órán belül légy itthon! Idegenekkel ne állj le beszélgetni...

– Jó ötlet – mosolyodtam el, és őszintén így is éreztem.

Egy kis friss levegő tényleg segíthetne kitisztítani a fejem, és ahogy kinéztem az ablakon...

Elképzelttem, milyen érzés lesz majd ezek között a házak közt hálójáráni, a Brooklyn-híd tetejéről leugrani és az odalenti robogó buszokkal hálózóráni, aztán kiállni magam, mint csúzlóból a követ...

Majd. De egyelőre okosabbnak tűnt gyalogszerrel járni egyet Spanyol-Harlemben, ahol még az utcák nevét sem ismertem.

Gyorsan belebújtam a szürke, kapucnis felsőbe, cipőt fel, anyunak egy puszit, kulcsokat zsebbe, a telefon mellé, aztán még egyszer megígérttem, hogy öt háztömbnél nem megyek messzebb, igen, tényleg nálam van a telefon, tutira itthon leszek egy órán belül, nem fogok idegenekkel beszélgetni, és igen... csuklya és zseb, és kéz a telefonon.

Egy perc múlva már kint voltam az utcán.

Az új vadászmezőkön.